

MICK
HERRON

LEII AU MURIT

Traducere din limba engleză
și note de Cristian Petrilă

1

O siguranță a sărit în Swindon, blocând traficul pe rețeaua din sud-vest. La Paddington, orele de plecare dispăreau de pe monitoare, în locul lor afișându-se peste tot „Întârziere”, iar trenurile staționate aglomerau peroanele; în sala de așteptare, călătorii ghinionişti se strângeau în jurul valizelor, în timp ce navetiştii experimentați se îndreptau spre pub ori sunau acasă cu alibiuri solide, după care se întâlneau cu amantele în oraș. La treizeci și șase de minute de Londra, un tren de mare viteză care se îndrepta spre Worcester a oprit pe o porțiune de cale ferată pustie cu vedere spre Tamisa. Luminile barjelor-locuință se adunau pe suprafața fluviului, dând la iveală două canoe care, imediat ce au fost zărite de Dickie Bow, au dispărut din câmpul lui vizual: două ambarcațiuni fragile, de viteză, care despicau apa în această seară răcoroasă de martie.

Peste tot, pasagerii mormăiau, își verificau ceasurile și dădeau telefoane. Intrând în pielea personajului său, Dickie Bow a scos un oftat exasperat. Dar el nu purta ceas și nu avea pe cine să sune. Nu știa încotro se îndreaptă și nu avea bilet.

La trei locuri în fața lui, individul își tot aranja servieta.

Difuzorul a păcănit.

„Vă vorbește conductorul. Vă informez cu părere de rău că suntem blocați din cauza unor defecțiuni produse în apropiere de Swindon. În prezent ne aflăm...”

Vocea s-a stins într-un val de interferențe electrostatice, deși se mai auzea slab în celelalte vagoane. Apoi a revenit:

„...ne întorcem la Reading, unde veți fi așteptați de autobuze care vă vor...”.

S-a auzit un mormăit colectiv de nemulțumire, n-au lipsit nici înjurăturile, dar toată lumea s-a supus imediat, ceea ce l-a impresionat pe Dickie Bow. Mesajul nu se terminase când toată lumea a început să se îmbrace și să-și strângă laptopurile, să-și pregătească bagajele și să elibereze locurile. Trenul a făcut o manevră, fluviul a început să curgă în sens invers, iar gara din Reading și-a făcut din nou apariția.

A fost un moment de haos când pasagerii s-au revărsat pe peroanele aglomerate, după care și-au dat seama că nu știau încotro să se îndrepte. Nici Dickie Bow nu știa, însă pe el nu-l interesa decât individul care dispăruse imediat într-o mare de oameni. Dar Dickie era prea versat ca să intre în panică. Totul îi revenea în minte. Era ca și cum n-ar fi părăsit niciodată Grădina Zoologică a Spionilor.

Doar că atunci ar fi căutat un petic de perete gol și și-ar fi aprins o țigară lângă el. Însă aici era imposibil, dar asta nu l-a împiedicat să resimtă înțepătura nicotinei... sau mai degrabă o înțepătură ca de viespe în coapsă – atât de puternică, încât a tresărit. A întins mâna spre locul dureros, atingând mai întâi colțul unei serviete rătăcite, apoi umezeala neplăcută și alunecoasă a unei umbrele. *Arme letale*, s-a gândit el. *Navetiștii voștri poartă cu ei arme letale.*

Mulțimea îl împingea valvârtej, forțându-l să meargă mai departe, și dintr-odată totul a reintrat în normal, deoarece își restabilise contactul vizual: individul, cu o pălărie care îi proteja chelia, cu geanta îndesată sub un braț, stătea lângă scara rulantă

care ducea la pasarela destinată pasagerilor. Așa încât, lăsându-se purtat de pasagerii oboșiți, Dickie a urcat scara rulantă și, odată ajuns sus, s-a strecurat într-un colț. Pasarela aceea ducea la ieșirea principală din gară. A presupus că toată lumea va folosi acest pasaj atunci când se vor da instrucțiuni legate de îmbarcarea în autobuze.

A închis ochii. Nu era o zi obișnuită. De obicei, la ora asta, puțin după șase și jumătate, toate asperitățile ar fi fost înlăturate: ar fi fost treaz de la douăsprezece, după cinci ore de somn agitat, și ar fi fost timpul pentru o cafea neagră și o țigară în camera lui. Și un duș, dacă era nevoie. Și apoi la Star, unde o Guinness și un whisky l-ar fi pus pe picioare sau l-ar fi avertizat că e mai bine să evite mâncarea solidă. Zilele grele rămăseseră în urmă. Pe atunci avusese momentele lui nesigure: beat, lua călușărițe drept târfe și polițiștii drept prieteni; treaz, își privea fostele soții în față fără să le recunoască, ceea ce era o ușurare pentru ele. Vremuri grele.

Dar nici atunci nu i s-ar fi întâmplat să vadă un spion de primă clasă de la Moscova trecând pe lângă el fără să-l recunoască imediat.

Dickie a devenit conștient de faptul că lucrurile se puneau în mișcare: se anunțase ceva despre autobuze și toată lumea încerca să treacă pasarela. A rămas lângă monitor suficient timp cât individul să treacă, apoi s-a alăturat mulțimii, lăsând între ei trei trupuri calde. N-ar fi trebuit să fie atât de aproape, însă nu avea cum să controleze coregrafia mulțimii.

Iar această mulțime era nemulțumită. După ce au trecut de punctele de control de pe partea cealaltă, unii dintre ei au început să se certe cu personalul gării, care s-a mulțumit să-i liniștească fără să se certe prea mult și să le indice ieșirile. Afară era umed și întuneric... și nici urmă de autobuze. Mulțimea s-a năpustit în fața clădirii, iar Dickie Bow, prins în îmbrățișarea ei, nu a avut de ales decât să o urmeze. Dar și-a ținut ochii fixați pe spion, care aștepta nepăsător.

O călătorie întreruptă, s-a gândit Dickie. În meseria asta – uitase că nu mai lucra în branșă – trebuie să fii în stare să anticipezi dificultățile, iar individul prevăzuse deja mai multe scenarii, chiar înainte de a coborî din tren; iar acum avea să se lase purtat de val, încercând să ajungă la destinație prin orice mijloace... O destinație pe care Dickie nu o cunoștea. Trenul se îndrepta spre Worcester, dar făcuse numeroase opriri până atunci. Individul putea coborî oriunde, iar Dickie știa doar că avea să coboare și el în același loc.

În acel moment, trei autobuze dădeau colțul, iar mulțimea tensionată s-a strâns și mai mult – individul naviga prin masa de oameni ca un spărgător de gheață care străbate întinderea arctică, în timp ce Dickie se strecura prin spații în siajul lui. Cineva dădea instrucțiuni, dar nu avea vocea necesară. Cu mult înainte să termine, a fost acoperită de zarva celor care nu-l puteau auzi.

Dar individul știa ce face – se îndrepta spre al treilea autobuz, așa încât Dickie l-a urmat prin haos, urcându-se și el în autobuzul respectiv. Nimeni nu i-a cerut biletul, așa că a mers până în capăt, de unde avea o vedere bună asupra bărbatului, aflat cu două locuri mai în față. Lăsându-se pe spate, Dickie a închis ochii. În fiecare misiune existau momente de acalmie, iar atunci trebuia să închizi ochii și să faci bilanțul. Era la kilometri distanță de casă, cu vreo șaisprezece lire la el. Ar fi băut ceva, dar mai avea de așteptat. Însă partea bună era că se afla acolo în acel moment – și nu știa cât de mult îi lipsise asta: să trăiască viața, nu să și-o înece în băutură.

Ceea ce și făcea, de altfel, atunci când îl zărise pe individ. Chiar acolo, în Star. Maxilarul unui civil ar fi lovit masa: *Ce naiba?* Dar el, ca un adevărat profesionist, chiar dacă era pensionat de mult, s-a uitat la ceas, și-a terminat Guinnessul, a împăturit *The Post* și a ieșit. A zăbovit la casa de pariuri, două uși mai încolo, amintindu-și ultima dată când văzuse fața aceea și în compania cui. Individul era un personaj minor. El doar ținuse sticla și o golise în gura lui Dickie; un rol mut, de fapt. Nu el îi provocase

șocuri electrice pe șira spinării... Zece minute mai târziu a ieșit, iar Dickie a pornit-o pe urmele lui – Dickie, care ar fi putut lua până și urma unui dihor prin pădure, darămite a unei fantome din trecut. O străfulgerare din trecut. Un ecou din Grădina Zoologică a Spionilor.

(Berlin, dacă insistați. Grădina Zoologică a Spionilor era Berlinul, pe vremea când cuștile abia fuseseră deschise, iar lichelele speriate fugeau panicate asemenea unor gândaci dintr-un buștean abia răsturnat. Cel puțin de două ori pe zi, un posibil agent transpirat bătea la ușă, pretinzând că deține bijuteriile coroanei într-o valiză de carton: secrete de apărare, stocuri de rachete, informații compromițătoare... Și totuși, în ciuda întregii agitații, prăbușirea Zidului îi antrenase pe toți: trecutul tuturor fusese spulberat, la fel și viitorul lui Dickie Bow. *Mulțumim, bătrâne, dar mă tem că nu prea mai avem nevoie de... abilitățile tale... Ce pensie?* Așa încât, firește, s-a întors la Londra.)

Șoferul a făcut un anunț pe care Dickie nu l-a înțeles. Ușa s-a închis cu un șuierat, iar claxonul a sunat de două ori – un semn de rămas-bun adresat autobuzelor care mai zăboveau. Dickie și-a frecat coapsa în locul unde fusese atins de marginea unei serviete sau de vârful unei umbrele, gândindu-se la șansă și la locurile ciudate prin care te poartă. De exemplu, de pe o stradă din Soho, cu metroul până la Paddington, apoi cu un tren și în cele din urmă cu acest autobuz. Încă nu știa dacă era sau nu o întâmplare fericită.

Când s-au stins luminile, autobuzul a devenit pentru scurt timp o umbră călătoare. Apoi pasagerii au aprins becurile de deasupra capului, lumini albastre au țâșnit din ecranele laptopurilor, în timp ce mâinile care țineau iPhone-uri au căpătat o nuanță spectrală. Dickie și-a scos telefonul din buzunar, dar nu avea niciun mesaj. Niciodată nu erau mesaje. Derulându-și lista de contacte, a fost surprins de cât de scurtă era. Două locuri mai în față, individul își rulase ziarul în formă de baston, îl îndesase între genunchi și își agățase pălăria de el. Se putea să fi adormit.

Autobuzul a trecut de Reading. Afară se desfășura un peisaj întunecat. La o oarecare distanță, o secvență ascendentă de lumini roșii semnaliza prezența coșului de la Didcot, însă turnurile de răcire erau invizibile.

În mâna lui Dickie, telefonul era o grenadă. Frecându-și degetul mare pe tastatură, a depistat micul sfârc de pe butonul din mijloc care îți permite să-ți orientezi degetele în întuneric. Însă nimeni nu aștepta vești de la Dickie. Dickie era o relicvă. Lumea mersese mai departe – și, oricum, care ar fi fost mesajul lui? Că văzuse un chip din trecut și că îl urmărea până acasă? Cui i-ar fi păsat? Lumea mersese mai departe. Îl lăsase în urmă.

Respingerea părea mai puțin amară acum. Dickie auzea când și când șoapte în Soho că azi chiar și celor inutili li se dădea o șansă. La fel ca peste tot, Serviciul era blocat de legislație: în cazul în care concediai o persoană inutilă, te dădea în judecată pentru discriminare. Așa încât Serviciul i-a adunat pe cei inutili într-o anexă uitată de Dumnezeu, unde erau bombardăți cu hârțogăraie – o hărțuire administrativă menită a-i forța să demisioneze. Li se spunea Mârțoagele. Gafeurii. Ratații. Li se spunea Mârțoagele și-i aparțineau lui Jackson Lamb, pe care Dickie îl cunoscuse în Grădina Zoologică a Spionilor.

Telefonul său a țiuuit, dar nu era niciun mesaj – doar un avertisment că i se termină bateria.

Dickie cunoștea senzația. Nu avea nimic de spus. Atenția îi era îndreptată în altă parte. Laptopurile bâzâiau, telefoanele șușoteau, însă Dickie rămăsese fără glas. Nu făcea nicio mișcare, cu excepția presiunii ușoare a degetelor sale. Micul sfârc de pe butonul din mijloc al tastaturii îi hârșăia degetul mare: *hârști, hârști...*

Trebuia să transmită un mesaj important, dar Dickie nu știa despre ce este vorba și nici cui ar trebui să-l trimită. Pentru câteva clipe luminoase, a fost conștient că face parte dintr-o comunitate caldă și umedă, respirând același aer, auzind aceeași melodie.

Însă melodia a dispărut, iar în scurt timp i-a fost imposibil să și-o amintească. Totul a dispărut, cu excepția peisajului care se derula la fereastră – și a continuat să se deruleze, pliuri negre unul după altul, presărate cu picături de lumină ca paietele de pe o eșarfă. Apoi luminile s-au estompat și s-au întunecat, iar întunericul s-a pliat peste el însuși pentru ultima dată, după care a rămas doar autobuzul care își purta încărcătura mortală prin noapte, îndreptându-se spre Oxford, unde avea să-i înapoieze ploii cu un suflet mai puțin decât adunase.